

TEZAU LITURGIC

15 Iunie

**SLUJBA
SF. CUVIOS
SAVA
DE LA
VATOPED-ATHOS**

ATENA, 2010

Τη 15η του μηνός Ιουνίου
Ιερά Ακολουθία του Οσίου και Θεοφόρου
πατρός ημών Σάββα του Βατοπαιδινού
Εν τῷ Μικρῷ Εσπερινῷ

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα», ἱστώνμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

Ήχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε τῶν Πατέρων ὁ χορὸς, τῶν ἐν Ὄρει Ἄθῳ οἰκούντων, Θεὸν
δοξάσωμεν, θαῦμα γὰρ υπέδειξεν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς,
υπεράνθρωπον ἀσκησιν, Πατὴρ ἡμῶν Σάββα, χρόνοις ἐπὶ
πλείοσι, βεβιωμένου καλῶς· ὄνπερ ὡς ἰσάγγελον ὄντα, δεῦτε νυν
τιμώντες ἐν ὕμνοις, ζήλον τὸν αὐτοῦ ἐκμιμησώμεθα.

Θεῖαν θυμηδίαν ἀληθῶς, Σάββα σου ὁ βίος παρέχει, πᾶσι τοῖς
βλέπουσι, βίον τὸν ἰσάγγελον, ὃν περ διήνυσας· τὰ σα ἄθλα καὶ
σκάμματα, ζωῆς τῆς ἀμέμπτου, πάντας διεγείρουσι πρὸς ζήλον
ἐνθεον. Σοὶ νυν εὐλαβῶς προσιόντες, σε παρακαλοῦμεν ἐν πόθῳ,
ἰθὺνον ἡμᾶς πρὸς τελειότητα.

Πάσαν τρικυμίαν τῶν παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας σφόδρα, τῇ
ἐκρατεῖα σαρκὸς, ἄλλος ὥσπερ ἄσαρκος ἐν γῇ ηἰγώνισαι, ἐν
ερήμοις καὶ ὄρεσι, ἐν πόνοις καὶ μόχθοις· ὅθεν καταγώγιον
γέγονας Πνεύματος, Σάββα Βατοπαίδου τὸ κλέος, μέμνησο ἡμῶν
τῶν ἐκ πόθου, τὸ σεπτὸν μνημόσυνον τελούντων σου.

Δόξα τῷ δοξάσαντι Θεῷ, πίστιν δια σου τὴν ἀγίαν, Σάββα πανόσιε·
συ γὰρ πράξει ἐδείξας καὶ βίῳ ἐπεισας, εξασκεῖν τοὺς τὴν ἐνθεον,
ζωὴν ἐλομένους, λόγῳ ἐφελκόμενος, καὶ παραδείγματι· ὅθεν
συνελθόντες ἐν ὕμνοις, τὴν ἱερωτάτην σου μνήμην, μάκαρ
εορτάζομεν ἐν ἁσμασιν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ἡ του Αγίου Πνεύματος ζωοπάροχος Χάρις, τη ση ψυχὴ
ενοικοῦσα, Σάββα ιερῶτατε, προς το συνημμένον σῶμά σου,
διεβίβασε του θείου κάλλους αὐτῆς τα τεκμήρια· ἡ γὰρ ἰσάγγελος
μετά σώματος πολιτεία σου, υπέρ πάσαν ἀνθρώπων ἐννοιαν, υπέρ
πάντα νόμον της φύσεως ἐξικνουμένη, ἡμᾶς τους φοιτητάς σου
προς δόξαν συγκαλεῖται Χριστοῦ του Θεοῦ ἡμῶν. Ω δόξης
ἀκραιφνοῦς, ἥσπερ ἡξίωσαι θεοδόξαστε Πάτερ! Ἀλλ αἴτησαι
πρεσβείαις σου ἀξιάσαστε, πᾶσι τοῖς εὐλαβῶς τιμῶσί σου τα
μνημόσυνα, παρὰ Χριστοῦ του Θεοῦ, δωρηθῆναι το μέγα και
πλούσιον ἔλεος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Την πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σε ἀνατίθηνι, Μήτηρ του Θεοῦ·
φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Εἰς τον Στίχον.

Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος β΄. Οἶκος του Εφραθά.

Σκέπεις περιφρουρών, Μονήν Βατοπαιδίου, ἐν ἡ κατῶκεις Σάββα,
ἐπιβουλῆς παντοίας, την ποιήνην σου ρυόμενος.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αὐτοῦ.

Ἦχθης ὡς ἐν Χωρήβ, Ἡλιοῦ ο Θεσβίτης, ἐν Ὁρει τῷ του Ἀθῶ,
εἰσδύσας ὡς θεόπτης, εἰς γνόφον Σάββα ἄδυτον.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ο φοβούμενος τον Κύριον ἐν ταῖς ἐντολαῖς
αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Μέγιστον θησαυρόν, πλουτούμεν τον σον βίον, Σάββα ἡμῶν
προστάτα, ἐγκύπτοντες εἰς τούτον, ὡς βίβλον θεοτύπων.

Δόξα. Καὶ νυν. Ὅμοιον.

Σέλας το τριλαμπές, Πάτερ Υιέ και Πνεύμα, πρεσβείαις του σου
Σάββα, και της Πανάγνου Κόρης, ελέησον του δούλους σου.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον· και το

Απολυτίκιον. Ήχος γ´. Θείας πίστεως.

Έργοις έλαμψας, της ευσεβείας, πάσαν ηύγασας, την οικουμένην,
υποποιώ τη ταπεινώσει κοσμούμενος, Βατοπαιδίου Μονής
σεμνολόγημα, και Όρους Άθω καλλονή και ωράϊσμα· Σάββα
πάνσοφε, χαρίτων ενθέων έμπλησον, τους πόθω σου την μνήμην
εορτάζοντας.

Θεοτοκίον.

Σε την μεσιτεύσασαν την σωτηρίαν του γένους ημών, ανυμνούμεν
Θεοτόκε Παρθένε· εν τη σαρκί γαρ τη εκ σου προσληφθείση, ο
Υιός σου και Θεός ημών, το δια Σταυρού καταδεξάμενος πάθος,
ελυτρώσατο ημάς εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

Και απόλυσις.

Εν τω Μεγάλω Εσπερινώ

Στιχολογογούμεν το «Μακάριος ανήρ». Εις δε το «Κύριε εκέκραξα»,
ιστώμεν στίχους η´ και ψάλλομεν τα κάτωθι Στιχηρά Προσόμοια
του Αγίου.

Ήχος α´. Ω του παραδόξου θαύματος.

Σήμερον φαιδρώς αγάλλονται, των Αγγέλων τάξεις, Αποστόλων
σύλλογος, Προφήται συν ασκηταίς, και θείοις Μάρτυσι, τη μνήμη
τη ιερά, Σάββα του θείου ενθέως γηθόμενοι· σεμνύνεται η Μονή,
Βατοπαιδίου, και χαίρει χορεύουσα, και καταγεραίρει ύμνοις,
συγκαλούσα άπαντας, μοναστάς και μιγάδας, συν αυτοίς
πανηγυρίζουσα. (δισ)

Βίου του σεπτού σου πάντιμε, η φθογγή εξήλθεν, εις τα γης νυν πέρατα, και πάσας των ευσεβών, ψυχάς κατηύφρανε, των πόθω εν τη Μονή, προσερχομένων τελέσαι την μνήμην σου, παντός τε φθοροποιού, εξαιτουμένων την ρώσιν παθήματος· Σάββα μοναστών η δόξα, Άθω μέγα καύχημα, της Μονής σου το θαύμα, υπερέυχου των τιμώντων σε.

Ύμνοις και ωδαίς τιμήσωμεν, επαξίως πάντες, Σάββαν τον πανθαύμαστον, τον κήρυκα της Χριστού μεγαλειότητος, τον πάσας τας μηχανάς, του πονηρού εν ανδρεία πατήσαντα, δι' οὗ περ πάντες πιστοί, τη ευσεβεία στερρώς εστηρίχθημεν, τον προς εφειτών το άκρον, κατά πόθον φθάσαντα, και χοροίς Ασωμάτων, εις αιώνας αγαλλόμενον.

Έτερα Προσόμοια.

Ήχος β´. Ποίοις ευφημιών στέμμασιν.

Ποίοις ευφραντικοίς μέλεσιν, υπαντήσωμεν φωτί του Άθω, Σάββαν τον σοφόν χριστοκήρυκα, και υπέρ βροτούς αγγελόφρονα; Την των μοναζόντων ευωδιαν, το μέγα, Βατοπαιδίου εγκαλλώπισμα, τον πύργον, της ταπεινώσεως τον άρρηκτον, τον της ασκήσεως στέφει, εγκεκοσμημένον, τον αένναον ποταμόν, πηγήν τε την γέμουσαν, διδαγμάτων ανυμνήσωμεν. (δισ)

Ποίοις υμνωδιών κάλλεσιν, αναδήσωμεν Σάββαν τον θείον; ούτος ισαγγέλως γαρ ήσκησε, τω Θεώ αεί συγγινόμενος, και προς υπερκόσμια μετέβη, την δόξαν, κατανοείν την ανεκκλάλητον, πυξίον, ημίν καθάπερ θεοτύπων, αυτού τον πάνσεπτον βίον, τον θαυμάτων πλήρη, τοις μονάζουσι παρασχών· εν ω και εγκύπτοντες, θείαν χάριν αρυόμεθα.

Ποίοις μελωδικοίς άσμασι, διηχήσωμεν τω θεοσόφω, τω ασκητικώς διαπρέψαντι, και τους εν τω Άθω σοφίσαντι; Το σιλιπνόν του Πνεύματος δοχείον, αλείπτην, εν καρτερία τον σοφώτατον, διώκτην, δεινών πνευμάτων μακαρίσωμεν, Βατοπαιδίου φωστήρα,

ου ο βίος πάντας, καταπλήττει και εξιστά· τοις πόθω τε μέλπουσι,
τούτου μνήμην χάριν δίδωσιν.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τον Χριστοῦ ἀσκητὴν, τὸν ἀνέσπερον λαμπρὸν φωστήρα
Βατοπαιδίου Μονῆς, τὴν μυροθήκην τῶν χαρισμάτων, καὶ
στήριγμα μέγιστον τῶν ἐν τῷ Ἀθῷ καὶ ποδηγέτην, τὸν
δεδοξαμένον Σάββαν σήμερον, μοναστῶν στίφη κατὰ χρέος
ευφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ βίον ἐν τῇ γῇ ἔσχεν οὐράνιον, ἐνθεν καὶ
θαυμάτων χάριν πλουσίως ἀπείληφε· καὶ πρὸς φῶς προσπελάσας
τὸ ἀληθινόν, φῶς γενέσθαι κατὰ χάριν ἡξίωται. Ἀλλ' ὃ Πατέρων
κράτιστε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὸ ἱερόν
σου μνημόσυνον,

Καὶ νυν. Ο αὐτός. Θεοτοκίον, Δογματικόν.

Παρήλθεν ἡ σκία τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὥς γὰρ ἡ
βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ
Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν
Ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, «Φῶς ἱλαρόν», τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος.
Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ
ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν
εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν
ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα
ευεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς
ἀξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ
ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ
ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ

βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ
συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ.
Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς οἰοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος το Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ
φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς
ευπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ
δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι υπερασπιεῖ αὐτῶν.
Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζήλον αὐτοῦ, καὶ οπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν
εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ
περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα
ἀκαταμάχητον, οσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν·
συνεκπολεμήσῃ δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas.
Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου
τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν αλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ
πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ
θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται
αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμκήσῃ αὐτοὺς, καὶ
ερημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει
θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε
δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ
γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ
κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος το Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. κδ' 7)

Δίκαιος, εἴαν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γὰρ
τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Ποιὰ
δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος.
Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν
μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος
ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ
καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἀκάκον.

Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού, δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Εις την Λιτήν.

Πρώτον το Ιδιόμελον της Μονής. Ήχος α΄.

Τω έκτω μηνί, ο Αρχιστράτηγος απεστάλη, προς σε την Παρθένον και Αγνήν, μηνύσαι σοι τον λόγον της σωτηρίας, άμα δε και καλέσαι σε· χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου· τέξη Υιόν τον προ αιώνων εκ Πατρός· και σώσει τον λαόν αυτού, εκ των πταισμάτων αυτών.

Ιδιόμελα του Οσίου. Ήχος α΄.

Ευφραίνου εν Κυρίω, Βατοπαιδίου Μονή η αρίζηλος, ευφροσύνην την εν Θεώ· αγάλλου και χόρευε, υπέρ πάντα του Άθω τα ιερά φροντιστήρια· ιδού γαρ κατέχεις εν κόλποις σου, συν τοις λοιποίς σου τέκνοις, τον θαυμάσιον Σάββαν, την ευλογίαν δωρούμενον, τοις προς αυτόν προσιούσι μετά πίστεως. Όθεν χρεωστικώς την μνήμην αυτού εορτάζουσα, πνευματικοίς άσμασι αυτό αναβόησον· όμβρισον δαψιλώς τη ενεγκαμένη σε κατά πνεύμα Πανόσιε, ψυχικήν τοις ομαίμοσί σου σωτηρίαν, και κινδύνων αφάρπασον, και πάσης περιστάσεως, τους εν πίστει εκτελούντας, το ιερόν σου μνημόσουνον.

Ο αυτός.

Τοις ασκητικοίς αγώσιν εαυτόν κατακοσμήσας, Σάββα τρισόλβιε, σύσκηνος γέγονας των απ αιώνος Οσίων, την αυτών ζηλώσας άμεμπτον πολιτείαν, είληφας το βραβείον της καρτερίας σου. Όθεν η Μονή σου κομπάζει τα σα παλαιόματα· το του Άθωνος Όρος, χαρμοσύνης σήμερον εκτελεί της μνήμης σου την πάνσεπτον Εορτήν· ημείς δε τα τέκνα σου συναχθέντες επί το αυτό,

πνευματικούς ἄσμασι τερπνῶς ευφημούμέν σε, δρεπόμενοι ταις
πρεσβείαις σου, παρά Χριστοῦ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε μοναστῶν ὁ σύλλογος, καὶ Βατοπαιδίου τὸ ἄθροισμα· δεῦτε
καὶ χορείαν συστήσωμεν, ἐν τῇ μνήμῃ Σάββα τοῦ μάκαρος· οὗτος
γὰρ καὶ μεθ' ἡμῶν υπάρχων, ἐνδιαίτημα τὸν οὐρανὸν ἐκέκτητο,
καὶ υποβάθρα τὴν ταπεινοφροσύνην χρησάμενος, πρὸς τὴν ἐκείσε
ἀνοδὸν, τοῖς Ἀγγέλοις συναυλίζεται· σιγὴ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς, ὡς
ὕπὸ μῶδιον ἐκρύπτετο· ἀλλ' οὐ πέφυκε τὰ τῆς ἀρετῆς, τῷ σκότει
ἐγκαλύπτεσθαι· οὐδὲ δυνατόν το ἀψευδὲς στόμα ψευσθῆναι,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἀναλάμπειν τηλαυγῶς, καὶ ἡλίου
φανώτερον. Ἀλλὰ Πάτερ, ἐν οὐρανοῖς περιπολῶν, ἡμῖν αἰεὶ σύνεσο,
καὶ ἐνδυνάμωσον ἡμᾶς, τὰ πυρφόρα τοῦ πονηροῦ κατασβεννύειν
βέλη, ἵνα συν σοὶ ἀπολαύσωμεν, ὧν ἀγαθὸν θεόθεν ἀπολέλαυκας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἐκ τῆς λαμπρότητος τῶν αγώνων σου, τὴν χάριν τῶν ὑπὲρ φύσιν
θαυμάτων εἴληφας· μοναζόντων δὲ κανὼν ἐχρημάτισας, ὡς τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος κατοικητήριον· ὅθεν καὶ πρὸς οὐρανοὺς
μεταστάς, ευφραίνεις ἡμᾶς τῇ ἐπιδείξει, τῶν ἱερῶν τοῦ βίου
κατορθωμάτων σου· ὧν καὶ τὴν θεόπνευστον συνθήκην κατέχοντες,
καὶ πόθῳ ἐγκύπτοντες, Σάββα παμμάκαρ Πατὴρ ἡμῶν σου
δεόμεθα· αἰτήσαι ἀξιάγαστε, πᾶσι τοῖς ευλαβῶς τιμῶσί σου τὰ
μνημόσυνα, παρά Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ
κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἀσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτον, τὴν
αρραγὴ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τον Στίχον.

Στιχηρά Προσόμοια. Ήχος πλ.α΄. Χαίροις ασκητικών.

Χαίροις ο θείου ζήλου πλησθείς, και ενασκήσας, Σάββα μάκαρ ως Ἄγγελος, και βίου ταις προτροπαῖς σου, και διδαχών προχοαῖς, των σων τέκνων πάντοτε κηδόμενος. Και νυν παναοίδιμε, τους πιστῶς σε γεραίροντας, και την σην μνήμην, εν ᾧδαῖς αναμέλποντας, καταπλούτησον, ευωδαῖς του Πνεύματος, χάριτος επιπλῶν αεί, λιταῖς ευπροσδέκτοις σου, θείαις παμμακάκαρ υψόθεν, και παρρησίας δεόμενος, τυχεῖν και ελέους, εν ημέρα της δικαίας, δίκης θεόληπτε.

Στιχ. Καυχῆσονται Ὅσοι εν δόξει και αγαλλιάσονται επί των κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις ο θεῖαν χάριν λαβών, ξένως βιώσαι, και γενέσθαι υπόδειγμα, ασκήσεως και αγάπης, υπακοῆς σιωπῆς, και εξόχως Σάββα ταπεινώσεως. Και νυν παμμακάριστε, τα σα τέκνα χαρίτωσον, μνήμην σου θεῖαν, εν ᾧδαῖς αναμέλποντα, και ανάπλησον ἀρετῶν θεοσδώτων σου· ὅπως οἱ πλουτιζόμενοι, αὐτῶν επιδόσεσι, πίστει και πόθῳ τιμῶμεν, την ιερὰν σου πανήγυριν, ψυχῶν ἡμῶν πάθη, ἀπελαύνοντες πρεσβείαις, θεοπειθέσι σου.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ο κληρονόμος φανείς, της Αντωνίου τε και Σάββα ασκήσεως, Εφραίμ Ευθυμίου Παύλου, και των λοιπῶν ἀσκητῶν, των διοδευσάντων την επίπονον, ὁδὸν εἰς ευόδωσιν, ἀρετῆς και κατόρθωσιν· οἱ ἐπλανῶντο, εν ἐρήμοις και ὄρεσι, και ὁπαῖς της γῆς, συνεχῶς θανατούμενοι· ὧν περ οὐκ ἦν ἀντάξιος, ο κόσμος ὡς γέγραπται· οὐς ἀκριβῶς συ ζηλώσας, νυν συν αὐτοῖς Σάββα γέγηθας, Χριστὸν ἱκετεύων, τοῖς ὑμνοῦσί σε διδόναι, το μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ήχος πλ.δ´.

Τον άδυτον γνώφον της εν Πνεύματι θεωρίας, εισελθών Σάββα θεόσοφε, τον δι ύπερβολήν φωτοχυσίας όντα απρόσιτον, ιδείν και γνώναι κατηξιώθης, πάντων εξιστάμενος των όντων, αισθητών και νοητών, και σεαυτού, και εν μόνω τω Θεώ ων, νηστείαν ετέλεσας ου τεσσαρακονθήμερον μόνον, αλλά και εξηκονταήμερον, ουδόλως βρώσεως μετασχών· το γαρ θείον πυρ εν καρδιά σου δεξάμενος, πύρινος όλος γέγονας. Όθεν και το βαρύ του σώματός σου πάχος, μετεκαλκεύθη τω θείω πυρί, προς το λεπτότερον και θειότερον. Ω του θαύματος! οίων δωρεών αξιούται, η χοϊκή βροτών φύσις, χάριτι Χριστού, του σώζοντος τας ψυχάς ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, η τον Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκή, Μήτηρ Θεού του Υψίστου, σων οικετών παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν των παισμάτων, νυν τας ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Νυν απολύεις, το Τρισάγιον· Και το

Απολυτίκιον. Ήχος γ´. Θείας πίστεως.

Έργοις έλαμψας, της ευσεβείας, πάσαν ηύγασας, την οικουμένην, υψοποιώ τη ταπεινώσει κοσμούμενος, Βατοπαιδίου Μονής σεμνολόγημα, και Όρους Άθω καλλονή και ωράϊσμα· Σάββα πάνσοφε, χαρίτων ενθέων έμπλησον, τους πόθω σου την μνήμην εορτάζοντας.

Θεοτοκίον.

Σε την μεσιτεύσασαν την σωτηρίαν του γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε· εν τη σαρκή γαρ τη εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου και Θεός ημών, το δια Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

Εἰς τον Ὁρθρον

Μετά την α΄ Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ.δ΄. Την σοφίαν και Λόγον.

Τη ενθέω μωρία θωρακισθεῖς, εκ της άνω Σοφίας χάριν λαβών,
δράκοντα εμώρανας, και τον Άθω εφώτισας, τον θεῖον προμαχώνα
της Αγνής Θεομήτορος, σοις θεοσόφοις έργοις και λόγοις
θεόπνευστε· όθεν και τους πόθω, τον σον βίον υμνούντας, και
μνήμην την εύσημον, επαξίως τελούντάς σου, Σάββα μάκαρ
απάλλαξον, εκθρού των σοφισμάτων σοφέ, και αξίους της χάριτος
ποίησον, της ενθέου συν σοι αξιάγαστε.

Δόξα. Ἐτερον. Ὁμοιον.

Ιορδάνης εμφανίει το θαυμαστόν, και περίδοξον ύψος της σης
ζωής· τω κάλλει γαρ έλαμψας, της νηστείας πανόλβιε, ημέρας
τεσσαράκοντα, και εξήκοντα άσιτος, διατελέσας μάκαρ, θηροῖν
αυλιζόμενος. Συ γαρ του Σωτήρος, μιμητής ανεδείχθης, παιδρώς
δοξαζόμενος, πολιτείας λαμπρότητι, και τω κόσμω φαινόμενος,
ένθεος σοφέ αριστεύς· σε τιμώνεν όθεν ικετεύοντες, την Μονήν σου
δεινών ρύου Ὅσιε.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Την ουράνιον πύλην και κιβωτόν, το πανάγιον όρος την φωταυγή,
νεφέλην υμνήσωμεν, την ουράνιον κλίμακα, τον λογικόν
παράδεισον, της Εύας την λύτρωσιν, της οικουμένης πάσης, το
μέγα κειμήλιον· ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τω κόσμω και
άφεις, των αρχαίων εγκλημάτων, δια τούτο βοώμεν αυτή·
πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ, των πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι,
τοις ευσεβώς προσκυνούσι, τον πανάγιον τόκον σου.

Μετά την β΄ Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ήχος δ΄. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Κατεπλάγη επί σοι, άπας χορός Αγγελικός· την εν σαρκί σου βιοτήν, Πάτερ ορών την θαυμαστήν· ότι ως άσαρκος έξης εν γη αϋλως· εκπλήττει δε σοφέ, και πάντα βρότειον νουν, η άκρα και σκληρά σου εγκράτεια, δι ής Αγγέλοις μεν ίσος εγένου, των δε ανθρώπων υπέρτερος· όθεν σε πόθω, ανευφημούμεν, Σάββα πάντες εν ύμνοις.

Δόξα. Έτερον. Όμοιον.

Μέγα όντως το λαθείν, έργα τον δρώντα αρετής· τούτο γαρ υποποιεί, τον εργαζόμενον αυτήν, κατά το θείον ένταλμα του Σωτήρος· ούτω γαρ ποιών, Σάββας ο πάνσοφος, εγένετο μωρός δια τον Κύριον, και ευφροσύνης ενέπλησε πάντας, εν τη ανοίξει του στόματος. Χριστώ ουν Πάτερ, αεί δυσώπει, σώσαι τους σους ικέτας.

Και νυν. Θεοτοκίον. Όμοιον.

Κατεπλάγη Ιωσήφ, το υπέρ φύσιν θεωρών· και ελάμβανεν εις νουν, τον επί πόκον υετόν, εν τη ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών την βλαστήσασαν, και μαρτυρών ο μνήστωρ σου, και φύλαξ, τοις Ιερεύσιν εκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, και μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετά τον Πολυέλεον.

Καθίσματα. Ήχος γ΄. Την ωραιότητα.

Τρίβον διώδευσας, ξένην και άτριπτον· συ γαρ εξήκοντα και τεσσαράκοντα, ημέρας άσιτος σοφέ, διήνυσας υπέρ φύσιν· όθεν και απείληφας, χαρισμάτων το πέλαγος, Σάββα παμμακάριστε, και ενδόξως δεδόξασαι· διο σε ευφημούντες βοώμεν· Δόξα Χριστώ τω στεφοδότῃ.

Δόξα. Ἐτερον. Ὅμοιον.

Ἄπαν το φρόνημα, σαρκὸς ἐμάρανας, Σάββα μακάριε, ἀσκήσας
ἀριστα, καὶ ἐν ζῶν ἐν σώματι φθαρτῷ, ἰσάγγελος ἀνεφάνης· ὄντως
γὰρ ὁ βίος σου, πλήρης πέλει χρησιμότητος, βρύων ἀγαλλίασιν,
τοῖς πρὸς σε μετὰ πίστεως, προστρέχουσι καὶ πόθῳ καλοῦσι,
Πάτερ ἀντίληψίν σου θείαν.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Τὴν ωραιότητα, τῆς Παρθενίας σου, καὶ το υπέρλαμπρον το τῆς
ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· ποῖόν σοι
ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δε ὀνομάσω σε; ἀπορώ καὶ
ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· χαίρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Το Α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Οσίου αὐτοῦ.

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν
ἡμῖν.

Πάσα πνοή.

Το Ευαγγέλιον· Κατὰ Λουκάν· «Εἶπεν ὁ Κύριος, μὴ φοβοῦ, το
μικρὸν ποίμνιον, ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν
βασιλείαν...»

(Ὅρα τῷ Σαββάτῳ τῆς 1α΄ Ἑβδομάδος Λουκά).

Ο Ν΄. ψαλμός.

Δόξα. Ταις τοῦ σου Οσίου. Καὶ νυν. Ταις τῆς Θεοτόκου.

Πεντηκοστάριον Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β΄. Στιχ. Ελέησόν με ὁ Θεός....

Ο της ταπεινώσεως τύπος γενόμενος και την των υπέρ φύσιν θαυμάτων, χάριν θεόθεν δεξάμενος, Σάββα πανσεβάσμιε, το πάντων των εν τω Άθω ακροθίνιον, και της ιδίας Μονής έξοχον αγλαΐσμα, παρρησίαν ως έχων προς Θεόν, εκτενώς ικέτευε, ελεηθήναι την σην ποιίμνην, την ευφημούσαν εκ πόθου, την πανίερον μνήμην σου.

Οι Κανόνες, της Θεοτόκου μετά των Ειρμών εις ζ΄,
και του Οσίου Κανόνες εις η (οι δύο ανά δ΄).

Κανών της Θεοτόκου, ου η ακροστιχίς·

Μήτηρ Λόγου Πάναγνε τους ύμνους δέχου.

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Ο Ειρμός·

Θαλάσσης, το ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεξεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, του Αμαλήκ την δύναμιν, εν τη ερήμω ετροπώσατο. (Δις).

Μαρίας, της Θεοτόκου Σύλληψιν, πανηγυρίσωμεν, χαριστηρίοις άσμασι πιστοί, του Αγγέλου κροτούντες φωνήν, χαρμονικώς και λέγοντες· χαίρε Θεόν Σαρκί κυήσασα.

Η πλάνη, του πονηρού κατήργηται, Παρθένε Άχραντε, και κατεβλήθη τούτου η ισχύς, σαρκωθέντος ασπόρως Χριστού, εν τη σεπτή νηδυΐ σου· τέμενος χαίρε αγιώτατον.

Τριάδος, υπερουσίου Πάναγνε, τον ένα τέτοκας, ανερμηνεύτως Λόγον και Θεόν, δι Άγγέλου λαβούσα χαράν, του Γαβριήλ κραυγάζοντος· Χαίρε σκηνή του σαρκωθέντος Θεού.

Εδείχθης, τιμιωτέρα Πάνσεμνε, πάσης της κτίσεως, των Χερουβίμ τε και των Σεραφίμ, σαρκωθέντος εκ σου του Θεού· διο σοι χαίρε κράζομεν, μελωδικώς ως ο Αρχάγγελος.

Ο Πρώτος Κανών του Οσίου.

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Ανοίξω το στόμα μου.

Τον ύμνον προσάγει σοι, Σάββα θεόφρον πανόσιε, η Μάνδρα σου σήμερον, αγαλλομένη φαιδρώς, ην περίσωζε, φρουρόν σε κεκτημένην, προστάτην θερμότητον και αντιλήπτορα.

Εν Άθω γενόμενος, το Βατοπαιδίον ώκησας, εν ω συνασκούμενος ψυχήν εκάθηρας, και το σώμά σου, αγνεία και δεήσει, και πάντας εξέπληττες ζων ενθεώτατα.

Τους σε καταστέφοντας, νυν εγκωμίων τοις άσμασιν, εν θρόνω της χάριτος, παρεστηκώς εφ ήμᾶς, ταις πρεσβείαις σου, επίβλεπον και ρύσαι, παντοίων εκ θλίψεων, Σάββα Πατήρ ημών.

Θεοτοκίον.

Κινδύνων εκσώσασα, θαλάσσης παίδα του άνακτος, τον λάτρην σου Άκραντε, νυν εν αγίων χοροίς, εγκατέλεξας, Σάββαν τον θεοφόρον· ημάς δε αξίωσον, τούτω συνέσεσθαι.

Έτερος Κανών του Οσίου, ου η ακροστιχίς·

Σάββαν τον κλεινόν, Βατοπαιδινόν μέλπω.

Ωδή α΄. Ήχος πλ.δ΄. Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε.

Σάλπιγγος πλέον προ ημών εξήκησε, Σάββα τρισμάκαρ τα σα, θείως διαγράψας, ο κλεινός Φιλόθεος, παράδοξα παλαιίσματα, τους λαμπρούς σου αγώνας, τα ιερώτατα θαύματα, και τα κατά δαίμονος τρόπαια.

Άπαντα στίφη μοναζόντων σήμερον, δεύτε υμνήσωμεν, τον παμφαή λύχνον, τον καταφωτίσαντα, Άθω και Βατοπαιδίον, τον πανεύφημον Σάββαν, ον ηρετίσατο Κύριος, δι αυτού ημάς εκδιδάσκεσθαι.

Δόξα.

Βατοπαιδίου η Μονή νυν σκίρτησον, τη πανηγύρει φαιδρώς,
Σάββα του βλαστού σου, εκτελούσα σήμερον, μνήμην αυτού την
πάντιμον, ευωχίαν διδούσαν, και ευφροσύνην ουράνιον, πάσι τοις
αυτήν εορτάζουσι.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Βάτος ετύπου το φρικτόν μυστήριον, του θείου τόκου σου,
άφλεκτος τελούσα· και γαρ μόνη τέτοκας, Παρθένος και
μεμένηκας, εν τω τόκω Παρθένος, και μετά τόκον, ω θαύματος,
άκραντος Παρθένος πεφύλαξαι.

Καταβασία.

Ανοίξω το στόμα μου, και πληρωθήσεται πνεύματος, και λόγον
ερεύξομαι τη Βασιλίδι Μητρί, και οφθήσομαι φαιδρώς
πανηγυρίζων, και άσω γηθόμενος, ταύτης τα θαύματα.

Ωδή γ΄.Της Θεοτόκου. Ο Ειρμός.

Ευφραίνεται επί σοι, η εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· συ μου
ισχύς Κύριε, και καταφυγή και στερέωμα. (Δις).

Ρυσθέντες προγονικής, αράς Παρθένε δια σου κράζομεν· χαίρε
χαράς πρόξενος, και παντός του κόσμου διάσωμα.

Λαβίδα σε προειδών, ανθρακοφόρον Ησαΐας Άκραντε, πυρ το εν
σοι εδήλωσε· χαίρε Θεού Λόγου λοχεύτρια.

Ο Άγγελος Γαβριήλ, εξ ουρανού σοι την χαράν ήνεγκε, σου της
σεπτής Συλλήψεως· χαίρε του Θεού Μήτηρ Πάναγνε.

Γαστέρα την σην Θεός, άνευ σποράς σωματωθείς έδειξε, θείαν
σκηνήν Πάναγνε· χαίρε του Θεού θρόνε έμψυχε.

Πρώτος Κανών του Οσίου. Τους σους υμνολόγους.

Ο ένθεος βίος σου ων πλήρης, θαυμάτων λαμπρών και αρετών,
Σάββα δεικνύει άπασι, της χάριτος τεκμήριον, δι' ἧς θεόφρον
γέγονας, σεπτόν δοχείον του Πνεύματος.

Ψαλμοῖς παννυχίοις σου γεραίρει, την μνήμην ομού και εορτήν,
Σάββα θεόφρον Όσιε, Μονή σου Βατοπαίδιον, ην έτι ζων ετίμησας,
θανών δε αυ ευηργέτησας.

Τον ένθεον βίον σου ω Σάββα, ο Όψιστος έδειξεν ημίν, ασκήσεως
υπόδειγμα, και τύπον ταπεινώσεως· του Πνεύματος γαρ γέγονας,
θεόφρον κατοικητήριον.

Θεοτοκίον.

Η μόνη τον Άγιον τεκούσα, και μόνον παντός αγιαστήν, αγιασμόν
σου δος ημίν, οικούσιν εν τω Όρει σου, Χριστού λαόν τ
εϋλόγησον, και σου την Ποίμνην διάσωσον.

Άλλος. Του Οσίου. Ο στερεώσας κατ' άρχάς.

Απογυμνώσας σεαυτόν, παντοίων σοφέ γηϊνών, ανεκτήσω τον
ουράνιον όλβον· την ζωήν σου γαρ πασών, των αρετών ενέπλησας,
καλών από παντοίων, Σάββα πλουτών τους υμνούντάς σε.

Νώτα ου δέδωκας εκθρώ, εν τω παλαίειν σε Σάββα, αλλ' ώραθης
ευθυβόλος ρομφαία, και οργίλον την αυτού και βέβηλον
κατέτρωσας, καρδίαν και ανδρείως, τούτον ποσί σου κατέρραξας.

Δόξα.

Το της σαρκός πολυπαθές, συ φρόνημα θανατώσας, ενεδύθης
ζωηφόρον χιτώνα, της νεκρώσεως· διο, κωρητικόν γεγέννησαι, και
καθαρόν δοχείον, των χαρισμάτων του Πνεύματος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Οπίσω χαίρων του Χριστού, εξηκολούθησας Σάββα, επί ώμων τον σταυρόν σου βαστάσας· τη δυνάμει δε αυτού, και Θεοτόκου χάριτι, προς απαθείας ύψος, έφθασας κτείνας τον δράκοντα.

Καταβασία.

Τους σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα και άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον· και εν τη θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Από γ Ώδῆς.

Κάθισμα. Ήχος πλ.δ´. Την σοφίαν και Λόγον.

Μονασταί οι του Όρους πάντες ομού, αθροισθέντες τιμήσωμεν ιερώς, Σάββαν τον θαυμάσιον, και ουράνιον άνθρωπον, ως πατρί τα τέκνα αυτώ προσφθεγγόμενοι, πόθω τη πρεσβεία αυτού καταφεύγοντες· Πάτερ ως εφάνης τω σω βίω αλείπτῃς, ημών προς την άσκησιν, ούτω πάλιν προς Κύριον, μεταστάς ημών μνήσθητι, όπως ταις θερμαίς σου λιταίς, διαβώμεν βίου το κλυδώνιον, και συν σοι αυλισθώμεν, ένθα φως το ανέσπερον.

Δόξα. Έτερον. Ήχος δ´. Επεφάνης σήμερον.

Η σεπτή και εύσημος, θεία σου μνήμη, εορτής υπόθεσις, τη σεβασμία σου Μονή, γέγονε Σάββα πανόσιε, ην εκτελούντες, σε πρέσβυν προβάλλομεν.

Και νυν. Θεοτοκίον. Όμοιον.

Επελεύσει Πνεύματος του Παναγίου, του Πατρός τον σύνθρονον, και συναΐδιον φωνή, Αγνή Αγγέλου συνέλαβες, Παρθενομήτορ, βροτών η ανάκλησις.

Ωδή δ΄.Της Θεοτόκου. Ο Ειρμός.

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τον Ήλιον της δικαιοσύνης, ἔστη εν τη τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα· Δόξα τη δυνάμει σου Κύριε. (Δις).

Ο τον άνθρωπον ίδια εικόνη πλάσας, Δημιουργός τε σύμπαντος κτιστού Θεοτόκε, σάρκα προσλαμβάνει εκ σου, βροτών εις ανάκτησιν. Χαίρε του Θεού ενδιαίτημα.

Υπερτέραν σε ανέδειξε των κτισμάτων, ο Ποιητής και Κύριος και τιμιωτέραν, πάντων των Αγγέλων Αγνή, σκηνώσας εν μήτρα σου. Χαίρε του Θεού θείον όχημα.

Προορών σε ο Προφήτης Παρθενομήτορ, συμβολικώς ωνόμασε, πύλην κεκλεισμένην, εξ ης μόνος ο πάντων Θεός, αρρήτως διώδευσε. Χαίρε θείον όντως παλάτιον.

Ανερμήνευτον το θαύμα της σης Παρθένε, υπερφυσούς Συλλήψεως, πάσαν υπερβαίνον, έννοιαν ανθρώπων· διο, υμνούντες κραυγάζομεν· Χαίρε θείον έμψυχον τέμενος.

Πρώτος Κανών του Οσίου. Την ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Άφεςιν παισιμάτων, λύσιν παθών, Σάββα χορηγείς τοις προστρέχουσι, σου τη πρεσβεία, και καθαίρεις μολυσμούς, σαρκός ομού και πνεύματος· όθεν σου την μνήμην γεραίρομεν.

Χαίρε Βατοπαιδίον θεία Μονή, επί τω αγίω βλαστήματι, σου γαρ εξέφυ, και προς ύμνον συγκαλεί, Σάββας ημάς ο πάνσοφος, μέλψαι τούτου μνήμην την πάντιμον.

Σου την πανευφρόσυνον νυν εορτήν, και φαιδράν ω Σάββα πανήγυριν, επιτελούσα, η Μονή σου ως φρουρόν, σε προσκαλείται κράζουσα· Δόξα τω σεπτώς σε δοξάσαντι.

Θεοτοκίον.

Συ μου αποκάθαρσεν ρύπον ψυχῆς, ὑλὴν τῶν παθῶν μου
κατάφλεξεν, ἄνθρακος θείου, ὡς πυράγρα λογική, ἵνα πυρὶ αὐτῷ
σε, ἀνυμολογῶ τὴν πανύμνητον.

Ἄλλος. Του Οσίου. Συ μου ἰσχύς Κύριε.

Νους τῷ Νοῖ, ἐνατενίζων γενόμενος, ἐλαμπρύνθης φωτισμῷ τοῦ
Πνεύματος, καὶ τούτου χάριτι ὀπλισθεὶς, Ὅσιε μετέβης, ἐπὶ τὸ
Ὅρος τοῦ Ἀθῶνος, ἱσαγγέλον τὸν βίον, καθαρῶς ἐκτελέσας, καὶ
πανσόφως Θεῷ ευηρέστησας.

Καταφυγὴ, τοῖς λαγοῖς πέτρα πέφυκεν, ἐκφυγούσι κόσμου τῆς
συχύσεως· ὧν εἰς αὐτὸς, ὥφθης νοητῶς, ἐν γὰρ ἐρημίαις, τὸν βίον
Σάββα διήνυσας, προβαίνων ἀνεκδότως, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ
δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.

Δόξα.

Λίθου παντός, τὸν νοὺν ὑπάρχων στερρότερος, Πάτερ Σάββα,
γενναίως ὑπέμεινας, τοὺς ραβδισμοὺς ἐκ τῶν Ἰταλῶν, ἔχων
δυναμούντα, Χριστὸν ἐν σοὶ καὶ ρωννύοντα, πρὸς ὃν καὶ ἀνεβόας,
νοερῶς ἀτενίζων, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Ὅλη ἐν σοὶ, ἠνώθη ἡ Ὑπεράρχιος, φύσις Κόρη, ἐν μιᾷ τελείᾳ τε, τῇ
ὑποστάσει τῇ αὐτῇ, Λόγῳ τῷ ἀνάρχῳ, ὃν ἐν σαρκὶ ἀπεκύησας, ἐν
δύο ταῖς οὐσίαις, τὸν αὐτὸν Υἱὸν ἓνα, ἐν θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι.

Καταβασία.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως,
σου τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε·
δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε΄.Της Θεοτόκου. Ο Ειρμός.

Συ Κύριέ μου φως, εις τον Κόσμον ελήλυθας, φως άγιον
επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τους πίστει ανυμνούντάς σε.
(Δις).

Νεφέλην σε φωτός, και λυχνίαν γινώσκομεν, βαστάζουσαν
Θεομήτορ, το απρόσιτον φέγγος. Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Αινέσωμεν πιστοί, και λαμπρώς ευφημήσωμεν, την Σύλληψιν της
Παρθένου, και Μητρός του Κυρίου, πιστώς το Χαίρε άδοντες.

Γεννήτορες Μητρός, του Θεού νυν ευφραίνεσθε, Συλλήψει τη
ανεκφράστω, θυγατρός Βασιλέως, βοώντες· Χαίρε Δέσποινα.

Ναόν σε του Θεού, και Σκηνήν ονομάζομεν, κωρήσασαν τον
Δεσπότην, και Θεόν Θεομήτορ· πιστών χαίρε το καύχημα.

Πρώτος Κανών του Οσίου Εξέστη τα σύμπαντα.

Ο Σάββας ο πάνσοφος, Μονής ημών το βλάστημα, πάντας
συγκαλεί τους φιλεόρτους, πανηγυρίσαι, την θείαν μνήμην αυτού,
χάριτος τους πάντας εμπιπλών· δεύτε ουν τρυφήσωμεν, πατρικής
διαδόσεως.

Το Όρος το Άγιον, εν ω Θεός δοξάζεται, χαίροις συν Μονή
Βατοπαιδίου, επί τη μνήμη Σάββα του μάκαρος, ος ξένως τον βίον
διελθών, εν σοι πάλιν έλαμπεν, ώπερ ήλιος πάμφωτος.

Υπόθεν επίβλεπον, ημάς τους σε γεραίροντας, Σάββα και εκ
πόθου εκτελούντας, στην θείαν μνήμην, την πανευφρόσυνον, και
τον των παισμάτων ιλασμόν, αίτησαι πανόσιε, ταις θερμαίς σου
δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψις ἀσπορος, ἡ γέννησις ἀλόχευτος, ἡ κυοφορία ἀνωτέρα,
πόνου καὶ βάρους γέγονε Πάναγνε· ὦ τῶν τεραστίων τῶν καινῶν!
ποῖος νους Ἀγγέλων τε, καὶ βροτῶν οὐκ ἐξίσταται.

Ἄλλος. Του Οοίου. Ἴνα τι με ἀπώσω.

Ἴνα τι βοάς πρὸς με, ἔφη ὁ Νυμφίος σου Σάββα πανόσιε, ὅτε ἐν
σπηλαίῳ, σοι ὁ δράκων ἐφείρπυσε παίων σε, ἡ περιστέρα μου,
πτερά ευχῆς κεκρυσωμένα, προσλαβούσα ἐγγὺς μου πετάσθητι.

Νυν τιμὰ κατὰ χρέος, Θεσσαλονικέων Πατρίς σου ἡ ἐνδοξος, καὶ ἡ
Κωνσταντίνου, ἐν αὐτῇ γὰρ οοίως κεκοίμησαι, καὶ Βατοπαιδίου, ἡ
Ἱερά Μονή σου Σάββα, σε προστάτην πλουτούσα καὶ ἐφορον.

Δόξα.

Ορῶν νους ὠφθης Σάββα, τὸν ταις ἐπιλάμψεσι ψυχὰς αὐγάζοντα,
καὶ σπηλαίοις μόνος, ἀπαθεία ἠυλίσθης γενόμενος, οπαδὸς
Προδρόμου, Θεοδοοοίου τε νηστείας, φοιτητῆς μιμητῆς τε μακάριε.

Καὶ νυν. Θεοτοκίον.

Νυν σε ἔχοντες Κόρη, ἀγρυπνον προστάτιν συν τῷ Σάββα
Δέσποινα, οἱ τὸ Ὅρος τοῦτο, ἐνοικούντες φρουρὸν τε καὶ πρύτανιν,
φάλαγγας δαιμόνων, ἀνδρειοφρόνως ἀπαθούμεν· ευχαρίστως διο
σε δοξάζομεν.

Καταβασία.

Εξέστη τα σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, συ γὰρ ἀπειρόγαμε
Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας
ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύοντα.

Ὡδὴ ζ´. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ
δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου
ρεῦσαντι αἵματι. (Δις).

Ἐλυσας, προγονικὴν κατάραν Πανάμωμε, χαροποιούσα τὴν κτίσιν, τὴ σεπτὴ Συλλήψει σου· ὅθεν πάντες, τοῦ Ἀγγέλου, χαρμονικῶς το Χαίρέ σοι κράζομεν.

Τέτρωται, ὁ ἀπατήσας πάλαι Πανάμωμε, Εὐαν ἀρχέκακος ὄφης, τὴ τοῦ ξύλου βρώσει θανατηφόρῳ, σου το ξύλον, τῆς ζωῆς τεκούσης. Χαίρε Θεόνυμφε.

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Πατρὸς ὑπάρχων ἀχώριστος, Δημιουργὸς τῶν κτισμάτων, ἐν τῇ σὴ σαρκούται γαστρί Παρθένε, ἀναπλάσαι, τὸν κόσμον θέλων. Χαίρε ἀμόλυντε.

Υπάρχων, ὁ τοῦ Πατρὸς Υἱὸς ὁμοούσιος, προ τῶν αἰώνων ἀμήτωρ, ἐκ τῆς σῆς ἐτέχθη γαστρός ἀπάτωρ, ἐπ' ἐσχάτων, Παρθένε. Χαίρε βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Πρῶτος Κανὼν τοῦ Οσίου. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Φιάλαι ὄντως ἀρώματος, αἱ θεῖαι σιαγόνες σου ὥφθησαν, προφητικώτατα, καὶ ἀκοάς καὶ νοήματα, τῶν σοι προσπεφευγόντων, Σάββα μυρίζουσαι.

Ἁγίου Πνεύματος γέγονας, τερπνὸν κατοικητήριον Ὅσιε, ψυχὴ καὶ σῶματι, καὶ μαρτυρεῖ τὸ λεγόμενον, τὰ τοῦ σου βίου ἀθλα καὶ κατορθώματα.

Χαρίτων πέλων ἀνάπλεως, ποικίλων συμφορῶν ἐλευθέρωσον, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν, τὴν σὴν Μονὴν ἐν ἡ ἥσκησας, τὴν σὴν ἐπιτελούσαν μνήμην τὴν πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίρε λαβὶς θεοῦ ἀνθρακος, χαίρε θυμιατήριον εὐοσμον, χαίρε οσφράδιον, χαίρε θυμίαμα σύνθετον, χαίρε τοῦ ουρανίου, μύρου ἀλάβαστρον.

Άλλος. Του Οσίου. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Βατοπαιδίου Μονή, αγάλλου σκίρτα και χόρευε, εν τέκνοις τον θαυμαστών, εν πάσι κατέχουσα, Σάββαν· τον θεόσοφον, ούτινος ο βίος, τοις Αγγέλοις εξωμοίωται.

Ανέπτῃς προς ουρανόν, πυρίνω ως εν οχήματι, τεθρίπῃ των αρετών, Χριστώ παριστάμενος, και ημίν κατέλιπες, ως κληρονομίαν, των καμάτων σου τα δράγματα.

Τας κοσμικάς ηδονάς, εκ βρέφους Σάββα ἐμίσησας· υπακοήν αληθή, αγνείαν και άσκησιν, ποθήσας εβίωσας, ως άσαρκος Πάτερ, και θαυμάτων χάριν είληφας.

Δόξα.

Ο πόθος ο προς Θεόν, και έρως ο εκ καρδίας σου, και η θερμή σου στοργή, όλον ανεπτέρωσε, φαιδρόν εκτελέσας σε, Σάββα θεοφόρε, παλαιού Σάββα συνόμιλε.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Παράδεισε λογικέ, ναέ Θεού, πόλις έμψυκε, χαίρε πηγή της ζωής, εξ ης ημίν έλαμψεν, ο ζωαρχικώτατος Ιησούς η πάντων, αγαλλίασις και λύτρωσις.

Καταβασία.

Την θείαν ταύτην και πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, της Θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τον εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ήχος πλ.δ΄. Τη Υπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ως των Οσίων των εν Άθῳ σε ακραίμονα, Βατοπαιδίου τε Μονής φρουρόν και πρόμαχον, θείοις άσμασι γεραίρομεν ευφημούντες· δος ουν Πάτερ και ημίν την σην αντίληψιν, υπέρ πάντων

εξαιτούμενος τον Κύριον, των βοώντων σοι· Χαίροις, Σάββα Πατήρ
ημών.

Ο Οίκος.

Ἀγγελὸν σε ορώντες, ἐν σαρκί Σάββα Πάτερ κατ' οὐδὲν ἡ βραχύ τι
παρ' Ἀγγέλους ἡλαττωμένον, εκπληττόμεθα μὲν τοῦ υπερφυῆς των
αγώνων σου, θάμβει δὲ πολλῶ συνεχόμενοι κραυγάζομεν πρὸς σε
τοιαῦτα·

Χαίροις, πασῶν ἀρετῶν ταμείον,
χαίροις, φωτὸς θεϊκὸν δοχεῖον.

Χαίροις, ἡσυχίας νομίμου διδάσκαλος,
χαίροις, ἐγκρατείας κανὼν ὁ εὐθύτατος.

Χαίροις, ἔσοπτρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικόν,
χαίροις, ἄξιον θησαύρισμα των Χριστοῦ μακαρισμῶν.

Χαίροις, πάνσοφε διδάσκαλε των δια Χριστὸν μωρῶν,
χαίροις, ἄνθρωπε οὐράνιε, καὶ ἀλείπτα μοναστῶν.

Χαίροις, ὅτι σου ἡ ἀσκήσις υπερβαίνει πάντα νοῦν,
χαίροις, ὅτι πόνοις σώματος ἀπελέπτυνας τον κοῦν.

Χαίροις, κανὼν υπερβαίνων την φύσιν,
χαίροις, κακῶν χαριζόμενος λύσιν.

Χαίροις, Σάββα Πατήρ ημῶν.

Τὸ Συναξάριον, τῆς ἡμέρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελούμεν τοῦ Οσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ημῶν Σάββα τοῦ Βατοπαιδινού, τοῦ δια Χριστὸν Σαλού.

Στίχοι.

Φάνας ὁ Σάββας ἀσκήσει οἰκουμένην,
Ἐφάνεν αὐθις καὶ Ἄθω τεραστίοις.

Ωδή ζ'.Της Θεοτόκου. Ο Ειρμός.

Εν τη καμίνω, Αβραμιαίοι παῖδες τη Περσική, πόθω ευσεβείας
μᾶλλον ἢ τη φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον· Ευλογημένος εἰ,
ἐν τῷ ναῷ της δόξης σου Κύριε. (Δις).

Σε προετύπου, τὸ μὴ φλογίσαν πάλαι θεῖους παῖδας πυρ· συ γὰρ
δεξαμένη πυρ θεῖον ἐν γαστρί, οὐκ ἐφλέχθης Παναμώμητε· ὅθεν
βοῶμέν σοι· Παρθένε χαίρε θεοχαρίτωτε.

Υμνολογούμεν, τὴν ἀκατάληπτόν σου Σύλληψιν, Κόρη οἱ Θεοῦ
Μητέρα παναληθή, ὀρθοδόξως σε κηρύττοντες, καὶ ὡς ὁ Ἄγγελος,
βοῶμεν· χαίρε Θεογεννήτρια.

Μελωδικῶς σε, ὁ Θεοπάτωρ προεδήλωσε, λέγων ἡ Βασίλισσά σου
ἐκ δεξιῶν, ἐμφανῶς παρέστη, Πάναγνε· ἡμεῖς δὲ κράζομεν, τὸ τοῦ
Ἀγγέλου χαίρε Θεόνυμφε.

Νόμους Παρθένε, συ υπερέβης τοὺς της φύσεως, οὐσα ὡς προ
τόκου καὶ μετὰ τὸ τεκεῖν· εὐδοκία γὰρ Γεννήτορος, Υἱὸν
συνέλαβες. Χαίρε τοῦ Πνεύματος ἐπαλήθευσις.

Πρώτος Κανὼν τοῦ Οσίου.Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Κροτησάτωσαν, μονάζοντες τῷ πνεύματι, καὶ ἡ ομήγυρις,
Βατοπαιδίου Μονῆς, καὶ σε δοξαζέτωσαν, Σάββα πανόσιε, ὡς
πλουτούντές σε, καύχημα καὶ διάσωσμα, καὶ κανόνα ευσεβείας.

Επεδήμησεν, ἡμῖν νυν ἡ πανεύσημος, καὶ θεία μνήμη σου, Σάββα
σοφέ ἡ σεπτή, χαρίτων τοῖς ἀνθεσιν ευωδιάζουσα, Μονὴν ἀπασαν,
καὶ πάντας ἱλαρύνουσα, σε πιστῶς προσκαλουμένους.

Βατοπαίδιον, τὴν μνήμην πανηγύριζε, νυν τοῦ παμμάκαρος,
Σάββα ποτέ φοιτητοῦ· ἀλλὰ νυν προστάτου σου, φρουροῦ καὶ
φύλακος· οὐ ἐντεύξεις, καὶ ἱκεσίαις ἀτρωτον, διαμένεις εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσασα, τον Λόγον τον ασώματον, Κόρη θεόνυμφε, τους ενσωμάτους βροτούς, αγγέλους ανέδειξας, αὔλους ψάλλοντας· Υπερύμνητε, ο των πατέρων Κύριος και Θεός ευλογητός ει.

Άλλος. Του Οσίου.Θεού συγκατάβασιν.

Αστράπτων ως ήλιος, την οικουμένην εφωταγώγησας· διο ένδοξε Σάββα, συναθροισθέντες σε μακαρίζομεν, τη ση πρεσβεία αιτούντες προς Κύριον, αγιασμόν δια σου λαβείν και έλεος.

Αστράπτων ως ήλιος, την οικουμένην εφωταγώγησας· διο ένδοξε Σάββα, συναθροισθέντες σε μακαρίζομεν, ταις σαις αιτούμενοι Πάτερ εντεύξεις, αγιασμόν εκ Θεού λαβείν και έλεος.

Ιδού νυν καρμόσυνος, ημέρα όντως λαμπρά και εύσημος, εν η μνήμη του θείου, Σάββα εν Άθω ενθέως επέφανε, τον ιλασμόν δωρουμένη τοις ψάλλουσιν· Ευλογητός ο Θεός ο των Πατέρων ημών.

Δόξα.

Διώκονται φάλαγγες, των πρεσβειών σου Σάββα τοις βέλεσι, των δαιμόνων· σοβεί γαρ, τούτους και φλέγει ως περ την ύλην το πυρ, το σον καλούμενον άγιον όνομα. Ευλογητός ο Θεός ο των Πατέρων ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ιδού νυν πεπλήρωται, Δαβίδ του θείου η πάλαι πρόρρησις· λιτανεύουσιν όντως, σου προ προσώπου οι πλούσιοι του λαού, και τω Υιώ σου Παρθένε κραυγάζουσιν· Ευλογητός ο Θεός ο των Πατέρων ημών.

Καταβασία.

Ουκ ελάτρευσαν τη κτίσει οι θεόφρονες, παρά τον Κτίσαντα· αλλά
 πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, καίροντες έψαλλον·
 Υπερύμνητε, ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός ει.

Ωδή η΄.Της Θεοτόκου. Ο Ειρμός.

Χείρας εκπειτάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε·
 πυρός δε δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας
 ερασταί, παίδες κραυγάζοντες· ευλογείτε, πάντα τα έργα Κυρίου
 τον Κύριον. (Δις).

Ο Κτίστης των όλων και Θεός, εν σοι σαρκούμενος Παρθένε
 Άχραντε, Ναόν σε έδειξεν άγιον, και θεόδεκτον παλάτιον, και
 αγιάσματος σκηνήν· όθεν κραυγάζομεν του Αγγέλου· Χαίρε
 Νύμφη, Μήτηρ του πάντων των όντων Δεσπόζοντος.

Ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, την θείαν Σύλληψιν την σην
 Πανάμωμε, πανηγυρίζομεν άπαντες, οι Μητέρα σε κηρύττοντες,
 του Παντοκράτορος Θεού, και πίστει ψάλλομεν· Χαίρε κλίμαξ,
 γήθεν προς πόλον πιστούς η μετάγουσα.

Σε την συλλαβούσαν εν γαστρί, τον πάντων Κύριον ασπόρως
 Άχραντε, συμβολικώς προεώρακεν, ο προφήτης ακατάφλεκτον,
 βάτον και στύλον του πυρός· ημείς δε πόθω σοι, του Αγγέλου·
 Χαίρε βοώμεν σκηνή επουράνιος.

Δύναμις Υψίστου επί σε, και Πνεύμα Άγιον σοι επεσκίασεν, εν τη
 Συλλήψει σου Πάναγνε· σοι γαρ ο Θεός σεσάρκωται, του Γαβριήλ
 εν Ναζαρέτ, χαράν κομίσαντος, ουρανόθεν. Χαίρε τον Λόγον Θεόν
 η κυήσασα.

Πρώτος Κανών του Οσίου. Παίδας ευαγείς εν τη καμίνω.

Χαίροις η Μονή Βατοπαιδίου, τον Όσιον Σάββαν η βλαστήσασα·
 ου τα υπέρ άνθρωπον, κήρυττε παλαιίσματα, της φεγγοβόλου
 λάμψεως του θείου Πνεύματος, εμπνέοντα αφθόνως την χάριν, και
 τοις ύμνοις κρότει, αυτού την θείαν μνήμην.

Ἄδομεν Σάββα καρμοσύνης, θεόσοφον βίον σου και σκάμματα·
πάσι τοις μονάζουσιν, ὠφθης γαρ σωτήριος, εν διδαχαῖς και
πράξεσι και ταις εντεύξεσι, προς Κύριον· ον νυν μη ελλείπης,
δυσωπεῖν απαύστως, ημάς ελεηθῆναι.

Νέος ουρανός Σάββα εφάνης, τον Κύριον ὡπερ ἥλιον
παμμέγιστον, λάμποντα εν χάριτι, ἔχων εν τοις ἔργοις σου· ως δε
σελήνην πάμφωτον, αργυραυγίζουσιν, κτησάμενος του Πνεύματος
χάριν· ως φαιδρά τε ἀστρα, τα πλήθη των θαυμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἄγιον αγίων ως τεκούσα, αγίοις αεί τον επαναπαυόμενον, και ως
μόνη στήσασα, κατ' ἐχθρῶν παγκράτιον, των αοράτων πάναγνε, τον
νουν φυλάξασα, ανώτερον εννοίας ατόπου, καλή παρά πάντων,
δικαίως Παναγία.

Ἄλλος. Του Οσίου. Επταπλασίως κάμινον.

Νόμω σοφέ πειθόμενος, απανέστης πατρίδος σου, Ὅρει τω του
Ἄθω, προσδραμών ως ἔλαφος, και ἤσκησας ἀριστα· λοιπόν και νυν
ο στέφανος, της δικαιοσύνης, ἀπόκειται σοι βοώντι· Οι Παῖδες
ευλογεῖτε, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τους
αἰῶνας.

Ὅντως θαυμάτων χάριτας, τοις υμνοῦσί σε Ὅσιε, ἀνωθεν βραβεύεις
της ψυχῆς και σώματος, παντοῖα παθήματα, θεραπευούσας
τάχιστα, Σάββα θεοφόρε, των πιστῶς μελωδούντων· Οι Παῖδες
ευλογεῖτε, ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εις πάντας τους
αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν και Ἄγιον Πνεῦμα τον Κύριον
υμνοῦμεν.

Νυν η λαμπρά πανήγυρις, του Οσίου επέλαμψε, πάντων
μοναζόντων, τας ψυχὰς φωτίζουσα, θαυμάτων ταις λάμπεσι, και
ταις ποικίλαις χάρισι, και πανευλαβῶς, προτρέπουσα ανακράζειν·

Οι Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεόν και Κύριον, ὑπερ λόγον κυήσασα, τούτον ὡς Υἱόν σου, Παναγία αἴτησαι, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς καταδίκης και τοῦ πυρός, σκότους ἀφεγγούς, και τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, λυτρώσασθαι τοὺς πίστει, τῷ Υἱῷ σου βοῶντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Αὐτόν τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν και προσκυνούμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νυν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, και ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ θ΄.Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτιμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν. (Δις).

Εὐας τῆς προμήτορος Κόρη, νυν τὸ κατάκριμα ἐλύθη, δια σου Παρθένε ἐν μήτρᾳ, Θεὸν φερούσης· διὸ ἀγαλλομένη, τὸ χαίρει πόθῳ κράζει σοι, ἀγγελικῶς συν τῷ Προπάτορι.

Χαίρει τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἐμψυχὸν τέμενος Παρθένε· χαίρει ἡ λυχνία και στάμνος, τὸ θεῖον μάννα, κρατοῦσα ἐν γαστρὶ σου, πάντας γλυκαίνον χάριτι· Χαίρει τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα.

Ὅρος ἀλατόμητον πάλαι, ὁ Δανιὴλ συμβολικῶς σε, Μήτηρ τοῦ Σωτήρος προείδεν· ἐκ σου γὰρ λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος, Χριστὸς ἐτιμήθη Κύριος, ἀνεὺ σποράς. Χαίρει Πανάμωμε.

Ὑμνοῖς τὴν σεπτὴν καὶ παιδρὰν σου, πανηγυρίζομεν Παρθένε, Σύλληψιν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Σὺ δὲ σὴν ποιμνὴν παντοίας ρύσαι βλάβης, καὶ τοὺς υμνοῦντας φύλαττε. Χαίρε Θεοῦ κατοικητήριον.

Πρῶτος Κανὼν τοῦ Οοῖου. Ἄπας γηγενής.

Σου τὰ ιερά, καὶ θεῖα παλαίσματα, νυν ευφημούμενα, ευωδίαν πέμπουσι, τοῦ Παρακλήτου καὶ καταυγάζουσι, Σάββα θεομακάριστε τοὺς σε υμνοῦντας παιδρῶς, οἱς βραβεύεις, ἀνωθεν τὸ ἔλεος, καὶ ψυχῶν ἰλασμόν ταις πρεσβείας σου.

Σάββα τοῦ σοφοῦ, τὴν μνήμην φιλέορτοι πανηγυρίζοντες, δεῦτε ἀγαλλίασιν, ἐνθέῳ πόθῳ ἀπαρυσώμεθα, ὡς πρεσβευτὴν πλουτήσαντες, αὐτὸν καὶ κράζομεν, ὁλοψύχως· Σκέπε ἡμᾶς πάντοτε, καὶ Μονὴν τὴν τιμώσάν σε φύλαττε.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν, τελούντας πανήγυριν τὴν αἰσέβαστον, λύτρωσαι πρεσβείαις σου, κινδύνων νόσων καὶ πάσης θλίψεως, ὡς ρύστης τῶν ἐκ πίστεως λιτανευόντων σε, καὶ Μονὴν σου, Σάββα σὺν τῇ ποιμνῇ σου, βλάβης πάσης ἀλώβητον τήρησον.

Θεοτοκίον.

Ὑψος οὐρανοῦ, καὶ γῆς βάθος ἀπειρον, τὶς ἐρμηνεύσει, Κόρη Αειπάρθενε; οὕτω τὸ ὕψος τοῦ μυστηρίου σου, πῶς νοὺς σμικρὸς δυνήσεται, καὶ περιπέζιος, ἐρμηνεύσαι, βάθος τε τὸ ἀπειρον, τῆς ἀσπόρου λοχείας σου Πάναγνε.

Ἄλλος. Τοῦ Οοῖου. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ενθέου ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέπας ἀγγελικῶ, καὶ μεταβάς μακάριε, Σάββα πρὸς αὔλους διαμονάς, σωθῆναι θεοφόρε, δυσώπει τὴν Μονὴν σου, Βατοπαιδίου τὴν τιμώσάν σε.

Λειμώσι τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ παριστάμενος, ἐπὶ τῆς γῆς, πέμπεις τὴν πρεσβείαν σου δωρεάς, πᾶσι τοῖς

σεβομένοις σε, και ανευφημούσι πανευλαβώς, και πόθω σε
αιτούσι, Σάββα του Άθω κλέος, και της Μονής σου μέγα καύχημα.

Δόξα.

Παρήλθες μεν τα ρέοντα και φθαρτά, και το άστατον τούτων
διέπτυσας, και χαμερπές, των αεί μενόντων αποσκοπών,
πανσόφως το αἶδιον· όθεν και εγένου φωτοειδής· και νυν χάριτι
θεία, θέσει θεός εγένου, Σάββα φωτί θείω λαμπόμενος.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ωδός σοι ευχαρίστους, πάντες ημείς, οι το Όρος οικούντες
προσφέρομεν, Μήτηρ Θεού, ότι διασώζεις ημάς αεί, εκ πάσης
περιστάσεως, τρέφεις τε και θάλπεις και προνοείς. Αλλά δεόμεθά
σου, και θείας Βασιλείας, μετά το τέλος καταξίωσον.

Καταβασία.

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τω πνεύματι, λαμπαδουκούμενος·
πανηγυριζέτω δε, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τα ιερά
θαυμάσια της Θεομήτορος, και βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε,
Θεοτόκε Αγνή Αειπάρθενε.

Εξαποστειλάρια. Ήχος β΄. Τοις μαθηταίς συνέλθωμεν.

Φως ο Χριστός καλούμενος, μεθεκτόν τε και πρώτον, φως και σε
όντως Όσιε, δεύτερον και μετέχον, Σάββα σοφέ ανέδειξε· την
αυγήν εξ εκείνου, λαβών γαρ παμμακάριστε, νυν εκπέμπεις τοις
πάσι, φωτιστικάς, και ειρηνοδώρους Πάτερ ακτίνας· διο
ανευφημούμέν σε, και τιμών σην μνήμην.

Έτερον του Οσίου, ομού και Θεοτοκίον. Όμοιον.

Εκ βρεφικής σε έλαβεν, ηλικίας ο Πλάστης, και Πνεύματος
άνεδειξε, σκήνωμα του Αγίου· όθεν φωστήρ ανεδείχθης, Σάββα των
μοναζόντων, Άθω τερπνόν αγλάϊσμα, και Μονής σου το κλέος· ην

σαις λιταῖς, και Αγνῆς Παρθένου και Θεοτόκου, φύλαττε αδιάσειστον, εις αἰώνας αἰώνων.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἰστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν σιχηρά Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ο ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Ὡς θεϊκὴ τις σαφῶς κληρονομία, ἡμῖν αναδέδεικται ἡ πολιτεία σου, Σάββα θεόφρον δεικνύουσα, τῆς υψηλῆς σου, διαγωγῆς τὰ θεία γνωρίσματα, και τὴν παρρησίαν σου, ἣν πρὸς Θεόν συ πλουτεῖς· φῶς γὰρ εἰς φαῦσιν σε πάμφωτον, τῶν μοναζόντων, ἡ θεία χάρις εναπεφῆνατο, λελαμπρυσμένον ταις ακτίσι, τῆς Τρισηλίου αὐγῆς πανσεβάσμιε· ἣν ἰκέτευε σῶσαι, και φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς ἐξ ἀλήκτων πηγῶν τῆς σωτηρίου, και θείας χρηστότητος αἰετὴν χάριν ἀντλῶν, Σάββας τὰ ἀθλα προτίθησιν, εἰς ευωχίαν, τῆς τούτου μνήμης ἐν ἡ ἐκάλεσε, τοὺς πάντας ἐν Πνεύματι, χαρίτων θείων πληρῶν· δεῦτε λοιπὸν και συνδράμωμεν, και εὐλογίας, τῆς θεοσδότου αὐτοῦ μετὰσχωμεν, οἱ προσελθόντες, και δοξάσωμεν, τὸν ἐν ἀγίοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, δοξαζόμενον ὄντως, και αὐτοῖς ἀναπαυόμενον.

Βατοπαιδίου Μονὴν καταλαμπρύνας, τῷ βίῳ σου Ὅσιε, Σάββα μακάριε, κεκαθαρμένος τῷ σώματι, και ἀγλαΐαις, τῶν ἀρετῶν σου πάντας ἐφαίδρυνας· ὅλος γὰρ ουράνιος, ἐν γῇ ἐτέλεσας, και ἀρετῶν δια πράξεως, ἐκτελουμένων, εὐρεῖς πορείαν τὴν ὑψιβάμονα· ὅθεν και πάντες ταις τιμίαις σου, και σεπταῖς υποθήκαις στηρίζονται, προσλαμβάνοντες ζῆλον, ὑπὸ σου παιδαγωγούμενοι.

Θεοφεγγέσι στυλπνότησι τρισμάκαρ, Σάββα θεοεἰκελε, τῶν θείων ἔργων σου, φωτοβολῶν τὸν περίχωρον, Μακεδονίας, διασκεδάξεις ἀχλὺν τῶν θλίψεων, και χάος βαθύτατον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν· ὅθεν Μονῆς σου ἐδραῖωμα, Βατοπαιδίου, και τῶν ἐν Ἀθῶ φῶς ἐχρημάτισας, οἱ και τὴν μνήμην σου τὴν ἐνθεον, και φωταυγὴ και σωτήριον Ὅσιε, ἐκτελούμεν πταισμάτων, δια σου λύσιν αἰτούμενοι.

Δόξα. Ήχος πλ.δ΄.

Η πνευματική μονή του Παρακλήτου, Σάββας ο θεόφρων Πατήρ ημών, πάντας τους πνευματικούς δαιτυμόνας της πνευματικής αυτού πανδαισίας, συγκαλείται εν υψηλώ κηρύγματι λέγων· δεύτε ουρανίων δωρεών τρυφήσατε εις Ναόν ουκ εμόν, αλλά της Πανάγνου Βηματαρίσεως, εν ω τελείται η μνήμη μου. Ίδετε λαμπράν πανήγυριν, εν η και χορηγείται πάσιν αφθόνως, ουρανόθεν η Χάρις, και διπτόν το πλούσιον έλεος, εις απόλαυσιν, και ζωήν την αιώνιον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Δοξολογία Μεγάλη· μεθ ήν το Απολυτίκον του Αγίου, η λοιπή ακολουθία και Απόλυσις.

Εις την Θεϊαν Λειτουργίαν

Ψάλλομεν Τυπικά. Εις δε τους Μακαρισμούς, γ΄ και ς΄ Ωδήν του Οσίου.

Ωδή γ΄. Ήχος δ΄. Τους σους υμνολόγους.

Ο ενθεος βίος σου ων πλήρης, θαυμάτων λαμπρών και αρετών, Σάββα δεικνύει άπασι, της χάριτος τεκμήριον, δι ής θεόφρον γέγονας, σεπτόν δοχείον του Πνεύματος.

Ψαλμοίς παννυχίοις σου γεραίρει, την μνήμην ομού και εορτήν, Σάββα θεόφρον Όσιε, Μονή σου Βατοπαίδιον, ην έτι ζων ετίμησας, θανών δε αυ ευηργέτησας.

Τον ένθεον βίον σου ω Σάββα, ο Ύψιστος έδειξεν ημίν, ασκήσεως υπόδειγμα, και τύπον ταπεινώσεως· του Πνεύματος γαρ γέγονας, θεόφρον κατοικητήριον.

Θεοτοκίον.

Η μόνη τον Άγιον τεκούσα, και μόνον παντός αγιαστήν, αγιασμόν σου δος ημίν, οικούσιν εν τω Όρει σου, Χριστού λαόν τ ευλόγησον, και σου την Ποίμνην διάσωσον.

Ωδή ζ´. Ήχος πλ.δ´. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Βατοπαιδίου Μονή, αγάλλου σκίρτα και χόρευε, εν τέκνοις τον θαυμαστόν, εν πάσι κατέχουσα, Σάββαν· τον θεόσοφον, ούτινος ο βίος, τοις Αγγέλοις εξωμοίωται.

Τας κοσμικάς ηδονάς, εκ βρέφους Σάββα εμίσησας· υπακοήν αληθή, αγνείαν και άσκησιν, ποθήσας εβίωσας, ως άσαρκος Πάτερ, και θαυμάτων χάριν είληφας.

Ο πόθος ο προς Θεόν, και έρωσ ο εκ καρδιάς σου, και η θερμή σου στοργή, όλον ανεπτέρωσε, φαιδρόν εκτελέσας σε, Σάββα θεοφόρε, παλαιού Σάββα συνόμιλε.

Θεοτοκίον.

Παράδεισε λογικέ, ναέ Θεού πόλις έμψυχε, καίρε πηγή της ζωής, εξ ης ημίν έλαμψεν, ο ζωαρχικώτατος Ιησούς η πάντων, αγαλλίασις και λύτρωσις.

Απολυτίκιον. Ήχος γ´. Θείας πίστεως.

Έργοις έλαμψας, της ευσεβείας, πάσαν ηύγασας, την οικουμένην, υποποιώ τη ταπεινώσει κοσμούμενος, Βατοπαιδίου Μονής σεμνολόγημα, και Όρους Άθω καλλονή και ωράϊσμα· Σάββα πάνσοφε, χαρίτων ενθέων έμπλησον, τους πόθω σου την μνήμην εορτάζοντας.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ΄. Τη Υπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ὡς τῶν Οσίων τῶν ἐν Ἀθῶ σε ἀκραίμονα, Βατοπαιδίου τε Μονῆς
φρουρόν καὶ πρόμαχον, θείοις ἄσμασι γεραίρομεν ευφημοῦντες,
δος οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων
ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι· Χαίροις Σάββα Πατὴρ
ἡμῶν.

Καὶ τέλος Κοντάκιον τὸ «Τη Υπερμάχῳ».

Αποστολοευαγγέλιον ζήτηι τῇ 5ῃ Δεκεμβρίου, τοῦ Οσίου Σάββα
τοῦ Ἁγιασμένου.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον...

